

Målnummer: Ö1262-08 **Avdelning:** 1

Domsnummer:

Avgörandedatum: 2008-06-11

Rubrik: En svarande som av hovrätten förpliktats att till käranden utge avtalad mäklarprovision har ansökt om resning och till stöd för sin ansökan anfört att han först sedan domen vunnit laga kraft fått kännedom om att käranden samma dag som tingsrätten meddelade dom i målet överlätit sin fordran till annan. Han har som grund för sin resningsansökan anfört bl.a. att talan mot honom skulle ha ogillats om han i hovrätten kunnat åberopa att käranden inte längre var rätt borgenär. Fråga om den omständigheten att svaranden på grund av överlåtelsen har att betala till annan än käranden kan utgöra grund för resning.

Lagrum:

- 13 kap. 7 § och 58 kap. 1 § första stycket 3 rättegångsbalken (1942:740)
- Lagen (1927:56) om nedsättning av pengar hos myndighet

Rättsfall: NJA 2005 s. 792

REFERAT

Genom dom av Varbergs tingsrätt den 4 juni 2004 ålades G.G. att till S.F. utge 12 000 000 kr jämte ränta och ersättning för rättegångskostnader. Beloppet avsåg mäklarprovision på grund av en fastighetsaffär. G.G. överklagade domen i Hovrätten för Västra Sverige, som i dom den 16 januari 2006 fastställde tingsrättens domslut. Hovrättens dom vann laga kraft.

Högsta domstolen

G.G. ansökte i HD om resning i det genom hovrättens dom avgjorda målet.

HD avgjorde målet efter föredragning.

Föredraganden, rev.sekr. Pontus Woxner, föreslog i betänkande följande beslut:

Skäl

Åberopade resningsgrunder

Till stöd för sin resningsansökan har G.G. givit in ett mellan S.F. och Antartic Investment Limited träffat avtal (nedan benämnt Antarticavtalet). Enligt avtalet överlät S.F. sin fordran i det tidigare tvistemålet till Antartic Investment Limited. Avtalet är daterat den 4 juni 2004, vilket var den dag som tingsrätten meddelade dom i tvistemålet.

G.G. har åberopat följande grunder för sin resningsansökan.

1. Om han hade känt till Antarticavtalet redan under hovrättsprocessen skulle han som ytterligare rättsfaktum ha åberopat att S.F. inte längre var rätt borgenär och att dennes talan därför skulle ogillas.

2. Om han hade åberopat Antarticavtalet under hovrättsprocessen skulle det jämte den framlagda bevisningen ha lett till att S.F:s talan hade ogillats på grund av att köparna aldrig haft avsikt att fullfölja köpet.

G.G. har vidare anført bl.a. följande. Med anledning av hovrättens dom den 16 januari 2006 försattes han i konkurs. Konkursen har avslutats med överskott i utdelningsförfarande, men det återstår en jävsprocess med bl.a. S.F. som part. Det nu åberopade Antarticavtalet har blivit känt för G.G. först under den pågående jävsprocessen.

HD:s bedömning

Situationen att ett tvisteföremål överlåts under processens gång regleras i 13 kap. 7 § RB. Vid en överlåtelse på kärandesidan (varom är fråga här) har förvärvaren enligt första stycket rätt att överta kärandens talan. Även om så inte sker är förvärvaren enligt tredje stycket skyldig att på motpartens yrkande inträda som part vid sidan av käranden. Utom i fall där förvärvaren gjort godtrosvärd förvärv av tvisteföremålet blir han i princip rättskraftigt bunden av den dom som ges i saken även om han inte inträder i rättegången. Detta gäller dock inte om svaranden gjort invändning om att tvisteföremålet överlåtits och käranden därför inte längre är berättigad i enlighet med sitt yrkande; i sådant fall skall käromålet ogillas och den ogillande domen binder inte förvärvaren.

Enligt vad som framgår av de ingivna handlingarna pågår för närvarande tvist vid Varbergs tingsrätt rörande vilkendera av S.F. och Antartic som skall ha betalningsrätt i G.G:s konkurs på grund av den ifrågavarande hovrättsdomen. Med hänsyn till att Antartic sålunda har påvisat en klar avsikt att göra sitt anspråk enligt fordringsöverlåtelsen gällande finns det inget skäl att anta annat än att ett åberopande av Antarticavtalet i den tidigare rättegången skulle ha föranlett bolaget att med stöd av 13 kap. 7 § RB överta S.F:s talan. Det har inte förebringats någon omständighet som ger anledning att anta att enbart själva överlåtelsen i sig - eller det förhållandet att Antartic ersatt S.F. som ny borgenär - skulle ha föranlett att käromålet ogillats. Det kan tilläggas att, även om Antartic hade stannat utanför den tidigare rättegången och käromålet därvid hade ogillats på grund av partsinvändning från G.G., bolaget likväl hade varit oförhindrat att med stöd av bl.a. Antarticavtalet väcka ny talan mot denne med krav på utfående av provisionen.

G.G. har även anført att ett åberopande under hovrättsprocessen av Antarticavtalet skulle ha lett till att käromålet hade ogillats på grund av att köparna aldrig haft för avsikt att fullfölja köpet. Med beaktande av utredningen i målet - och då bl.a. att G.G. såvitt kan utläsas av tvistemålsdomarna inte synes ha framställt någon invändning om "bristande fullföljdsvilja" i den tidigare rättegången - framstår en sådan utgång inte som sannolik.

Sammanfattningsvis kan G.G. inte anses ha gjort sannolikt att ett åberopande av Antarticavtalet i den tidigare rättegången skulle ha befriat honom från betalningsskyldighet avseende den aktuella fordran, låt vara att han måhända skulle ha ålagts att betala till annan part än S.F.

Under angivna förhållanden kan G.G. inte anses ha ett befogat intresse av att få resning i målet. Hans resningsansökan skall därför lämnas utan bifall.

HD:s avgörande

HD avslår G.G:s resningsansökan.

HD (justitieråden Johan Munck, Severin Blomstrand, Torgny Håstad, Anna Skarhed, referent, och Gudmund Toijer) meddelade den 11 juni 2008 följande slutliga beslut:

Skäl

Till stöd för sin resningsansökan har G.G. åberopat ett mellan S.F. och Antartic Investments Limited (Antartic) träffat avtal. Enligt avtalet, som är daterat den 4 juni 2004, d.v.s. samma dag som tingsrätten meddelade sin dom i målet,

skall Antarctic överta S.F:s fordringar på G.G., i enlighet med Varbergs tingsrätts dom, under bl.a. följande förutsättningar:

1 § S.F. överlåter på Antarctic sin fordran på G.G. avseende mäklarprovision jämte ränta och kostnader per den 4 juni 2004 och på nedanstående villkor och förutsättningar.

2 § S.F. förbinder sig att fortsätta målet mot G.G. så länge som domen inte vunnit laga kraft.

G.G. har som grund för resning åberopat att han först efter rättegången fått kännedom om överlåtelseavtalet och att S.F:s talan mot honom skulle ha ogillats om han hade åberopat detta avtal jämte den framlagda bevisningen under hovrättsprocessen, eftersom avtalet visar att köparna aldrig haft för avsikt att fullfölja köpet och någon mäklarprovision därför aldrig skulle utgå.

Det är inte sannolikt att förebringandet av överlåtelseavtalet skulle ha föranlett slutsatsen att köparna aldrig haft för avsikt att fullfölja köpet, så att S.F:s talan på grund härav skulle ha ogillats. Resningsansökan kan därför inte bifallas på denna grund.

G.G. har vidare som grund för resning åberopat att om han hade känt till överlåtelseavtalet under hovrättsprocessen så skulle han ha åberopat detta för att visa att S.F. inte längre var borgenär, vilket skulle ha medfört att talan mot honom ogillats.

Det är riktigt att om det under rättegången framkommer att käranden överlåtit fordringen till annan, och förvärvaren inte inträder i rättegången, så skall på svarandens invändning härom överlåtarens talan i allmänhet ogillas. Om talan bifalls kan emellertid normalt den omständigheten att svaranden på grund av överlåtelsen har att betala till annan än den som enligt domen är berättigad att erhålla betalningen inte utgöra en nackdel för svaranden av det slaget att han kan beviljas resning på grund av överlåtelsen. Härvid är särskilt att märka att svaranden, om det är oklart vem som innehar fordringen, måste vara berättigad att trots den lagakraftvunna domen deponera betalningen hos länsstyrelsen för den rätte innehavarens räkning, enligt lagen (1927:56) om nedsättning av pengar hos myndighet.

I det nu förevarande fallet tillkommer att S.F. enligt överlåtelseavtalet hade åtagit sig att slutföra kravmålet mot G.G. till dess lagakraftvunnen dom förelåg. Avtalet får anses innebära att S.F. haft förvärvarens, Antartics, uppdrag att fullfölja processen för bolagets räkning men i eget namn. Även om överlåtelseavtalet hade varit känt under rättegången, skulle S.F. därför ha varit saklegitimerad att fullfölja processen i eget namn. Det är således inte sannolikt att ett åberopande av överlåtelseavtalet under hovrättsprocessen skulle ha fått till följd att S.F. förlorat sin talerätt och talan mot G.G. till följd härav ogillats. Redan av detta skäl skall ansökningsprocessen om resning avslås.

HD:s avgörande

HD avslår G.G:s resningsansökan.

Justitierådet Torgny Håstad tillade för egen del:

I doktrinen anförs att en dom har rättskraft mot den som under en rättegång förvärvat tvisteföremålet från käranden, oavsett om förvärvaren inträder som part i rättegången, utom om förvärvaren gjort ett exstinktivt godtrosförvärv (se Gärde, Nya rättegångsbalken s. 140 och 196, Ekelöf, Rättegång II, 1996, s. 155 f. samt Sven Larsson, Studier rörande partshandlingar, 1970, s. 132 f.). Uttalandena gäller rättegångar i allmänhet, och reservationen angående exstinktiva godtrosförvärv torde avse exempelvis situationen när tvisten rör bättre rätt till lösöre eller ett löpande skuldebrev och käranden överlåtit objektet under rättegången till en godtroende som då också fått objektet i sin

besittning. Vid överlåtelse av en enkel fordran, som det är fråga om i förevarande mål, kan förvärvaren emellertid inte göra ett exstinktivt godstrosförvärv (jfr däremot 14 § skuldebrevslagen), och en enkel fordran är i princip inte heller negotiabel (se 27 § samma lag jämförd med 15 §).

Frågan kan då ställas, huruvida en betalning i enlighet med domen till käranden S.F. skulle tack vare domens rättskraft befria G.G. från skulden, fastän han numera är i ond tro om överlåtelsen, och om G.G. - som i domen ansetts vara betalningsskyldig - därför skulle sakna ett befogat intresse av resning på den åberopade grunden att S.F. under rättegången hade överlåtit fordringen, varav skulle följa att resning inte bör beviljas på denna grund. Alltså: vad täcker domens rättskraft i förevarande fall?

I Gärdes kommentar till RB framhålls att den som under en rättegång förvärvat tvisteföremålet från käranden, om inte annat följer av civilrättsliga principer, blir rättskraftigt bunden av den dom som meddelas i saken, vilket är nödvändigt för att det rättsskydd som rättegången avser att ge motparten skall vara effektivt. Under dessa omständigheter måste successorn kunna överta överlåtarens talan, vilket möjliggörs genom 13 kap. 7 § första stycket RB. (Se Gärde, Nya rättegångsbalken s. 140; jfr s. 196.)

Ekelöf preciserar inte rättskraftens innebörd i samband med sin behandling av 13 kap. 7 § RB. Enligt hans generella åsikt har en dom rättskraft mot tredje man, om parterna vid tiden för rättegången hade kunnat sluta ett motsvarande avtal som hade bundit tredje man (se Ekelöf, Rättegång III, 7 uppl. 2006, s. 234).

Eftersom Gärde gör ett undantag från principen om rättskraft mot tredje man när annat följer av civilrättsliga regler, förefaller han och Ekelöf förorda samma regel. Jag utgår i fortsättningen från att den av Ekelöf formulerade principen gäller.

Gäldenären kan alltid komma överens med borgenären (alltså den som är materiellt berättigad) om förändringar av fordringsförhållandet, och en betalning till borgenären är alltid befriande (även om det brast i dennes legitimation). Härav följer att en dom till nackdel för en kärande, som då var borgenären, exempelvis innebärande att den enkla fordringen är ogiltig, binder den som efter rättegången förvärvat "fordringen" från käranden.

Enligt 29 § skuldebrevslagen blir emellertid även en betalning till den som tidigare varit borgenären men som redan överlåtit fordringen befriande, utom om gäldenären visste att överlåtarens inte längre ägde uppbära betalning eller hade skälig anledning att misstänka det. Av bestämmelsen anses följa att ett avtal som gäldenären i god tro om en överlåtelse ingår med överlåtarens om förändring eller upphörande av skuldförhållandet binder förvärvaren (se NJA II 1936 s. 84 och NJA 1985 s. 121, vilka i och för sig handlar om löpande skuldebrev, samt Walin, Lagen om skuldebrev, 2 uppl., 1997, s. 197 f. med hänvisning till dansk och norsk litteratur), fastän ogiltighet hos ett sådant avtal i allmänhet inte skulle utsätta gäldenären för samma risk som uppkommer ifall en betalning inte blir befriande.

Om kärandens/överlåtarens yrkande om betalning ogillas därför att rätten anser att fordringen t.ex. är ogiltig eller betald, skulle domen således binda den som förvärvat fordringen under (eller före) rättegången, om svaranden/gäldenären vid domen var i god tro om överlåtelsen. Var gäldenären däremot i ond tro om att fordringen var överlåten, har en ogillande dom inte rättskraft mot förvärvaren, vare sig man följer Gärdes eller Ekelöfs formel. Vid ond tro redan under rättegången om att fordringen överlåtit, måste svaranden således välja mellan å ena sidan att yrka ogillande med hänvisning till överlåtelsen och bristande saklegitimation för käranden, vilket inte påverkar förvärvarens rätt, och å andra sidan att, om han vill ha anspråket ur världen, kräva att förvärvaren inträder som part i rättegången (se 13 kap. 7 § tredje stycket samt 13 kap. 5 § första stycket RB).

För att en dom på betalning till käranden skall medföra att en betalning i enlighet med domen blir befriande för svaranden/gäldenären även om fordringen överlåtits under rättegången och gäldenären fått kännedom om eller haft skälig anledning att misstänka detta när han betalar, är det knappast tillräckligt att svaranden vid tidpunkten för domen hade kunnat betala med befriande verkan. Det avgörande bör vara huruvida en förvärvare hade varit bunden av ett avtal som träffats före domen mellan svaranden och käranden, förutsatt att käranden då fortfarande var borgenären, om att svaranden efter domen, även om överlåtelse då skett och förvärvaren inte samtyckt, skulle kunna betala med befriande verkan till käranden (varvid förvärvaren naturligtvis skulle ha rätt att kräva ut beloppet från överlåtaren, med chans till sakrättsligt skydd enligt lagen om redovisningsmedel). Problemet är med andra ord huruvida en förvärvare är bunden av ett mellan borgenären (alltså den som fortfarande innehar fordringen) och gäldenären ingånget avtal om att en överlåtelse skall sakna verkan mot gäldenären eller, annorlunda formulerat, huruvida en förvärvare är bunden av ett avtalat förbud mot överlåtelse, med verkan att betalning alltid kan ske till den som vid avtalet var borgenären och aldrig behöver ske till en förvärvare. Om ett överlåtelseförbud skulle kunna avtalas mellan borgenären och gäldenären med sådan verkan mot en förvärvare, borde ett dylikt avtal som gäldenären ingått med den ursprunglige borgenären utan ond tro om att denne redan överlätit fordringen också binda förvärvaren enligt grunderna för 29 § skuldebrevslagen, vilket i sin tur alltså skulle ha betydelse för rättskraften.

Huruvida ett avtal om överlåtelseförbud (eller om att en överlåtelse skall sakna verkan mot gäldenären) är giltigt enligt svensk rätt har inte reglerats i skuldebrevslagen för fordringar i allmänhet (däremot finns vissa regler i 11 § andra stycket växellagen och 14 § andra stycket checklagen). Svaret finns alltså åtminstone inte omedelbart i 27 § skuldebrevslagen, som anger att en förvärvare, oavsett om han är i god tro, inte har bättre rätt än överlåtaren; överlåtaren hade ju rätt till betalning! Saken är helt enkelt oreglerad (jfr Walin, a.a. s. 185 f.).

En gäldenär kan ha flera skäl till att förbjuda en överlåtelse. Han kan vilja hindra att fordringen förvärvas av någon som, inom villkorens ram, går hårdare fram än vad ursprungliga borgenären förväntas göra. Detta argument torde delvis ligga bakom principen att den som betalar annans skuld normalt inte har regressrätt mot gäldenären (se Håstad, Tjänster utan uppdrag, 1973, s. 117 f. och 121 f.). Gäldenären kan vidare vilja vara säker på att betalning till den ursprunglige borgenären under alla omständigheter befriar honom från skulden. Han kan också tänkas ha ett fortlöpande avtalsförhållande med den ursprunglige borgenären och därför vilja vara förvissad om att få kvitta med senare uppkommande motfordringar utan att en överlåtelse av huvudfordringen skall medföra något hinder mot kvittning (jfr 28 § skuldebrevslagen). (Jfr Lando m.fl., Principles of European Contract Law. Part III, 2003, s. 107.) Om borgenären (t.ex. en entreprenör) ännu inte fullgjort sin prestation, kan gäldenären (t.ex. en byggherre) ha intresse av att borgenären inte överlåter fordringen, eftersom det kunde minska hans incitament att fullgöra enligt kontraktet (jfr Pedersen, Entreprenörtransporter, 1959, s. 43 och Ussing, Obligationsretten, Alm. Del, 4 uppl. 1961, § 22.I.A.2.b in fine). För en förvärvare skulle ett överlåtelseförbud naturligtvis kunna komma som en obehaglig överraskning, men förvärvare av enkla fordringar som inte kontaktar gäldenären tar ändå många risker, eftersom de oavsett god eller ond tro med visst undantag inte får bättre rätt än överlåtaren (se 27 § skuldebrevslagen), så ett överlåtelseförbud skulle bara utgöra en risk bland många andra. Det anförda talar för att ett överlåtelseförbud bör vara giltigt mot en förvärvare av fordringen.

Det finns emellertid argument också i andra riktningen. De risker som en förvärvare måste ta enligt 27 § skuldebrevslagen avser invändningar som gäldenären hade kunnat framställa mot överlåtaren. Nu gäller frågan huruvida

ett överlåtelseförbud (en s.k. betingelse eller belastning) har sakrättsligt skydd. Att ett överlåtelseförbud saknar verkan mot borgenärens borgenärer, om fordringen uppkommit mot vederlag, är fastlagt. Om ett överlåtelseförbud hade gällt mot borgenärens borgenärer, skulle det ha öppnat dörren på vid gavel för insolventa personer att göra sig immuna mot utmätning genom att sälja värdefullt exekutionsunderlag och i samband med det avtala att fordringen på betalning inte skall kunna överlåtas (se 5 kap. 5 § UB samt Hessler, Allmän sakrätt, 1973, s. 466 ff. och Håstad, Sakrätt avseende lös egendom, 6 uppl. 1996, s. 449 ff. samt NJA 2007 s. 455). En singularsuccessor har däremot inte samma behov av skydd mot ett överlåtelseförbud, eftersom singularsuccessorn utan skada skulle kunna avstå från förvärvet, medan borgenärens borgenärer redan har en fordran som de behöver få täckning för. En singularsuccessor förstår dock inte att han bör avstå från förvärvet, om han saknar kännedom om överlåtelseförbudet. Han har alltså behov av ett godtrosskydd. Vissa betingelser är emellertid utan verkan även mot ondtroende singularsuccessorer (jfr Håstad, a.a. s. 440 f. och 451 med hänvisningar i not 34). Sålunda har HD i rättsfallet NJA 1949 s. 645 ansett att ett offentligt uppspelande av förvärvade grammofonskivor inte band en förvärvare. I rättsfallet NJA 1966 s. 97 anfördes i de av HD fastställda domskälen (på s. 101 vid punkt 2) att en entreprenör enligt en bestämmelse i entreprenadkontraktet visserligen inte ägt att utan beställarens medgivande överlåta kontraktet på annan men att sagda bestämmelse inte kunde betaga entreprenören rätten att på sätt som skett på annan person överlåta sin rätt till betalning enligt kontraktet. Formuleringen kan läsas som en inskränkande tolkning av bestämmelsen, så att denna bara omfattade en överlåtelse av entreprenörens förpliktelser, men det ligger närmare till hands att läsa domskälet så att ett faktiskt uppställt förbud mot överlåtelse av en penningfordran - t.o.m. en icke intjänad sådan - saknar verkan mot förvärvaren. Lindskog har hävdad att ett avtal mellan gäldenären och borgenären - om att betalning alltid skall kunna ske till borgenären utan hinder av en överlåtelse - generellt bör vara verkningslöst, eftersom gäldenären skulle ha ett tillräckligt skydd enligt 27 och 28 §§ skuldebrevslagen (Lagen om handelsbolag och enkla bolag, 2001, s. 208 med not 139). Däremot har Tiberg anfört att ett överlåtelseförbud "är i regel fullt verksamt mot förvärvaren, och även mot personer med kännedom om förbudet till vilka förvärvaren velat överlåta fordringen". (Tiberg & Lennhammer, Skuldebrev, växel och check, 7 uppl. 1995, kap. 3.d.4.)

Frågan om ett överlåtelseförbuds verkan mot en förvärvare av enkla fordringar har under senare år fått stor uppmärksamhet på det internationella planet. Inom finansbranschen anses möjligheten av ett överlåtelseförbud vara så besvärande vid belåning av fakturor att branschen strävat efter att överlåtelseförbud skall vara ogiltiga i factoringsammanhang, och branschen har ibland nått sitt mål (se tyska Handelsgesetzbuch § 354a jämförd med Bürgerliches Gesetzbuch § 399 och American Uniform Commercial Code (USA), section 9-401 (1) (b), UNIDROIT Convention on International Factoring, article 6 (1) och UNCITRAL Model Law on Assignment of Receivables). I den senare modellagen stadgas i artikel 11: (1): "An assignment of a receivable is effective notwithstanding any agreement between the initial or any subsequent assignor and the debtor or any subsequent assignee, limiting in any way the assignor's right to assign its receivables. (2) Nothing in this article affects any obligation or liability of the assignor for breach of such an agreement. A person who is not party to such an agreement is not liable on the sole ground that it had knowledge of the agreement." I Principles of European Contract Law (2003) anges i kapitel 11:301: "(1) An assignment which is prohibited by or is otherwise not in conformity with the contract under which the assigned claim arises is not effective against the debtor unless: (a) the debtor has consented to it; or (b) the assignee neither knew nor ought to have known of the non-conformity; or (c) the assignment is made under a contract for the assignment of future rights to payment of money. (2) Nothing in the preceding paragraph affects the assignor's liability for the non-conformity." I förbigående kan noteras att det framstår som märkligt att en överlåtelse av framtida (inte intjänade) fordringar skulle vara giltig trots ett överlåtelseförbud men inte en

överlåtelse av redan intjänade fordringar utom om förvärvaren var i god tro om förbuden; förklaringen torde vara att ett factoringavtal är ett ramavtal som alltid avser framtida fordringar. En bestämmelse i ämnet finns även i Draft Common Frame of Reference (utg. av Study Group on a European Civil Code, 2008) III. 5:108.

Sammanfattningsvis är det tvivelaktigt att ett överlåtelseförbud har någon verkan mot en förvärvare. Det gäller särskilt om förvärvaren var i god tro om förbudet vid sitt förvärv men också om förvärvaren då kände till överlåtelseförbudet. Rättsfallet NJA 1966 s. 97 talar snarast för att ett överlåtelseförbud i princip saknar verkan mot förvärvaren. För att en gäldenär med befriande verkan skall kunna betala till en överlåtare som inte har förvärvarens uppdrag att inkassera beloppet, måste gäldenären förmodligen - trots ett avtalat överlåtelseförbud - vara i god tro om överlåtelsen vid betalningen, så att 29 § skuldebrevslagen kan åberopas. Därmed går det inte att slå fast att, om en omtvistad fordran överlåtits under rättegången men svaranden då var i god tro om överlåtelsen, en dom som förpliktar svaranden att betala till käranden skulle berättiga svaranden att betala till käranden med befriande verkan, oavsett om svaranden efter domen men före betalningen fått kännedom om att fordringen överlåtits.

Av det anförda följer att G.G., som ansågs betalningsskyldig, inte skall vägras resning redan på den grunden att domen, som förpliktar honom att betala till S.F., också skulle berättiga honom till att betala med befriande verkan till S.F., oberoende av numera uppkommen kännedom om att S.F. överlåtits fordringen till Antartic och oberoende av huruvida S.F. har rätt att inkassera beloppet för Antartics räkning. Hans otillräckliga intresse av resning beror i stället på möjligheten att deponera betalningen om överlåtelsen skulle ha skapat oklarhet om vem som är behörig betalningsmottagare. Frågan om hans intresse av resning ställs emellertid inte på sin spets, eftersom S.F. hade uppdrag att fullfölja rättegången i eget namn för Antartics räkning (processkommission), varför ett åberopande av överlåtelsen under rättegången inte skulle ha påverkat domslutet.

HD:s beslut meddelat: den 11 juni 2008.

Mål nr: Ö 1262-08.

Lagrum: 13 kap. 7 § och 58 kap. 1 § första stycket 3 RB samt lagen (1927:56) om nedsättning av pengar hos myndighet.

Rättsfall: NJA 2005 s. 792.

Sökord: Resning; Fordringsöverlåtelse; Rätt borgenär
